

Puncte de vedere - Casa Regală a României și Mihai Viteazul

Prof. univ. dr. Mihai D. DRECIN

25 Iunie 2019 -Restituiri

Deși de origine germană, Carol I, primul Rege al României moderne, s-a străduit și reușit să înțeleagă Istoria națiunii peste care a acceptat să domnească, apoi să o impulsioneze, de la omul de rând la elita majoră, pe drumul modernizării.

Între înaintașii săi, domni și voievozi din fruntea Țărilor Române, de o parte și de alta a Carpaților deopotrivă, personalitatea lui Mihai Vodă Viteazul l-a atras în primul rând. Era făuritorul „Unirii de-o clipă” a tuturor românilor într-un singur stat. O realizare politică excepțională, efectuată într-o conjunctură geopolitică (ca să folosim un termen al zilelor noastre) aproape imposibilă. Carol I credea că rigoarea nemțească cu care conducea țara, suprapusă peste vigoarea unei națiuni tinere în afirmare, va apropia momentul refacerii unității din 1600. De aceea, a aprobat ridicarea statuii ecvestre a lui Mihai Viteazul în 1874, amplasată astăzi în fața Universității din București, reper geografic și sentimental al tuturor bucureștenilor și românilor.

Peste ani, urmașul său Ferdinand I, în fața întregii conduceri a statului, în momentul intrării țării în Marele Război, în august 1916, a declarat solemn: „Astăzi ne este dat nouă să încheiem pentru totdeauna ceea ce Mihai Viteazu a înfăptuit numai pentru o clipă”.

Când cotropitorii germani și austro-ungari, în toamna anului 1916, au împins Armata Română în Moldova, prin lupte crâncene în care românii au înțeles să reziste, Casa Regală, împreună cu guvernul și parlamentarii vremii, au hotărât să strămute „Capul lui Mihai Viteazu”, păstrat la Mănăstirea Dealul, la Iași, în teritoriul liber al unei Români sfâșiate de adversari, dar încă „încrezătoare în steaua sa”. Isoricul neamului, Nicolae Iorga, a fost însărcinat cu asigurarea transportării relicvei istorice spre Iașul liber.

Când după multe suferințe și sacrificii ale neamului nostru, reintrînd în Marele Război, după o scurtă sincopă politico-diplomatică înțeleaptă, drumurile Regelui Ferdinand și Reginei Maria în Transilvania eliberată de Armata Română între noiembrie 1918 - mai 1919, au cuprins marile orașe din vestul Țării, la sfârșitul lunii mai 1919 s-au oprit pe Câmpia Turzii, la locul unde Mihai Viteazu a fost ucis de uneltele habsburge și nobiliare maghiare în 1601. Atunci s-a împiedecat, prin crimă politică, refacerea unității politice a pământurilor românești, împlinire nedorită de marile puteri ale Europei vestice a vremii, de la Papa de la Roma până la Sfântul Imperiu Romano-German a lui Rudolf II.

Nu întâmplător după vizitarea Oradiei și Clujului, Familia Regală, în drum spre Alba Iulia, Blaj, Sibiu și Brașov, poposește pe Câmpia Turzii. Aici, alături de o mulțime de români, va depune o coroană de flori pe locul martirajului înaintașului său ilustru (foto). Ferdinand Întregitorul omagia primul Întregitor al neamului. Fotografiile de epocă păstrate sunt martore ale gestului politic de suflet al suveranilor noștri.

În 1920, odată cu reșezarea Țării în plan politic și administrativ, „Capul lui Mihai Viteazu” a fost readus de la Iași la Mănăstirea Dealul, lângă Târgoviște. Drumul de reîntoarcere a fost marcat de mari manifestări naționale, în fiecare gară unde oprea Trenul Regal. Ecoul în presa vremii a fost pe măsură. Viteazul își relua locul în necropola în care frații Buzești, slujitorii lui de nădejde, îi adăpostiseră capul după uciderea sa mișlească.

În anii `60 - `70 ai secolului trecut, cu unele din seriile studenților în Istorie-Geografie de la Oradea, am vizitat Mănăstirea Dealul, în practica de teren din luna iulie, prevăzută în planul de învățământ. De câteva ori, studenți și dascăli am reușit să determinăm Stăreția mănăstirii să ne arate „Capul Viteazului”. Craniul era vopsit cu lac negru, ca să se păstreze cât mai bine pentru posteritate. Îmi aduc aminte: era un cap mare cu maxilare puternice, fruntea înaltă, nas mic, totul degajând forță, încredere, viziune spre viitor.

Parte din aceste detalii le-am primit de la colegii mei, profesorii universitari: Ioan Scurtu din București și Ion Solcanu de la Iași. Istorici cunoscuți apreciați în plan național și nu numai, sunt membrii la vârf ai conducerii Secțiunii de Științe Istorice și Arheologie, din cadrul Academiei Oamenilor de Știință din România. Amândoi

ne-au vizitat Universitatea și Oradea cu ocazia unor sesiuni științifice naționale și internaționale pe care le-am organizat în ultimii ani.

Mai mult, profesorul Ioan Scurtu a fost, de două ori, invitatul personal al dlui primar Ilie Bolojan, susținând conferințe în Sala „Traian Moșoiu” a Primăriei. Cu aceste ocazii, îmi scrie profesorul Ioan Scurtu, „i-am explicat dlui primar că era foarte frumos ca statuia lui Ferdinand să se afle în aceeași Piață cu statuia lui Mihai Viteazu”. Pe de altă parte, profesorului Ion Solcanu îi datorăm fotografiile de epocă făcute pe Câmpia Turzii.

Și dacă așa a înregistrat Istoria relațiile dintre cei doi Întregitori de Țară, de ce astăzi, unii vor să facă o altă ordine în Istoria națională? Una cu care nici Familia Regală a României nu ar fi fost de acord, din inteligență, patriotism și bun simț!